

føres tilbage til Personer, der ere tilsthyndede dertil af politisk Hab; dersom det endelig kunde konstateres, at der mellem Angiverne findes Personer, som ere knyttede til Steder, der indtage en ganske mærkelig Plads i hele Oprørets Historie, f. Ex. til Louisenlund, Hertug Carl af Glücksborgs Eiendom, saa vil der være dobbelt Opfordring til her at oplyse saa klart og bestemt som muligt Sagens hele Sammenhæng. Jeg venter og haaber, at Regjeringen vil være istand til at give os saadanne Oplysninger, men indtil de foreligge, og vi kunne tage dem for givne, saa lader os see, hvorledes man har behandlet denne Mand. Man har slæbt ham, denne 65 Aar gamle Mand, tilfods paa denne Tid af Maret, bunden mellem Heste, til Rendsborg; man har overalt paa den hele Vej udsat ham for de skammeligste Forhaanelser og Krænkelser af den ophidsede Mængde. Den fjendtlige Styrke, der er gaaet ind i Slesvig, har et dobbelt Ansigt; det ene, som vender mod Udlandet, siger: vi ere komne herind i Rettens, i Ordenens, i Traktaternes Navn, og vi taale ikke Noget, som kan see ud som Oprør; det andet Ansigt vender mod Befolkningen i Slesvig, til hvem det siger: Hvem I skulle have til Fyrste, det berøer paa Forbundsforamlings Bestemmelse, hvem I skulle have til Embedsmænd, det berøer paa Eders egen Bestemmelse, i den Henseende kunne I gjøre, hvad I ville, vi ville ikke blande os deri, — og naar da Befolkningen har fulgt disse Raad, naar den har tilkjendegivet, hvem den ønsker til Fyrste, og bortjaget sine Embedsmænd og sat Andre i Stedet, saa see vi det første Ansigt, og saa udsteder den kommanderende General for den fjendtlige Styrke et Manifest, som siger: at Embedsmændene stadfæstes i deres Stillinger, at han forbyder alle Partidemonstrationer, og at han vil træde op med Kraft imod dem og straffe dem, som deri gjøre sig skyldige. Dette Jamshoved er ogsaa viist ved denne Leilighed; man har tilladt de af alle Lidensfaber ophidsede Folk at mishandle og forhaane en gammel Mand, der var aldeles værgeløs, og som ikke havde anden Beskyttelse end den militære Væb, som her paa en saa skammelig Maade er bleven sat til Side af dem, som træde frem for Verden med Fordring

paa Ridderlighed og Ære, — og deri ligger en stor Opfordring for den danske Regjering til at optræde. Der findes visse Love, som anerkjendes af hele den civiliserede Verden og ikke trædes under Fødder, selv om alt Andet, hvad der maa anerkjendes for Ret, krænktes, og det er ikke skeet een, men mange Gange, at fremmede Magter, som med Ligegyldighed have seet paa selve den Kamp, der førtes, dog have anseet sig for forpligtede til at optræde, naar een eller anden blodig Mishandling og Krænkelser fandt Sted med Hensyn til den Enkelte. Jeg troer derfor, at der, da Esterretningen først kom hertil, det var om Aftenen den 9de Febr., havde været Grund for Hans Majestæts Regjering til strax med de hurtigste Midler, der stod til dens Raadighed, at paakalde det venstabelige Udlands Bistand til at frelse den arme Mand fra den Skæbne, der hang over ham. Man maa vel huske paa, at om Dommen end ikke er eksekveret, saa er det dog en skammelig Volds handling, som foreligger, at man har ladet Dødsdommen svæve over denne Mand's Hoved; man har sagt til ham: vi staae Dit Liv for en kort Frist, — men hvorfor? For at Du kan afgive Vidnesbyrd imod dem, der ligesom Du have gjort sig skyldige i Spioneri for den danske Regjering. — Og vide De, mine Herrer, hvem der er iblandt dem, som han saaledes skal aflægge Vidnesbyrd imod? Hans Søn! Imod hans egen Søn forlanger man hans Vidnesbyrd. Er der Noget, der kan faae Blodet til at størne i Ens Arer, er der Noget, der kan faae det til at skumme af Harmen over de Krænkelser, man skal taale, fordi man er en lille Magt, og er der overhovedet Noget, der kan sætte danske Hjerter i Bevægelse, saa veed jeg ikke, hvad det skal være, naar det ikke er det, der her er skeet. Og mine Herrer, hvad her er skeet, kan man ingenlunde antage, vil blive enestaaende. Høiere og høiere trænger Tjenden op; Regjeringen har i Slesvig ligesom i Holsteen overladt til sine Embedsmænd selv at bestemme, hvad de skulle gjøre, om de skulle blive, eller om de skulle gaae. Jeg troer, at dette har havt sine store Fæer og Ulemper; jeg troer, at enten burde Regjeringen have sagt til sine Embedsmænd, at de skulle vige for Magten